

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. október 26.
(vasárnap)

Földvári Tibor

AZ ÚR DICSÓSÉGÉT LÁTVA

Lekció: Lukács 9,18-27

Alapige: Lukács 9,28-36

Mintegy nyolc nappal e beszédét követően maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felment velük a hegyre imádkozni. Imádkozás közben arca elváltozott, és ruhája ragyogó fehér lett. És íme, két férfi beszélt vele, Mózes és Illés, akik megjelentek dicsőségben, és a Jeruzsálemben bekövetkező haláláról beszéltek. Pétert és a vele levőket pedig elnyomta az álom, de amikor felébredtek, látták az ő dicsőségét és azt a két férfit, akik vele álltak. És amikor azok eltávoztak, Péter azt mondta Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk azért három hajlékot, egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek! De nem tudta, mit beszél. Miközben ezeket mondta, felhő támadt, és beárnyékolta őket, ők pedig megrettentek, amikor a felhőbe kerültek. És hang hallatszott a felhőből: Ez az én Fiam, az én választottam, reá hallgassatok. Amikor a hang hallatszott, már csak Jézus volt ott. Ők pedig hallgattak, és abból, amit láttak, senkinek semmit el nem mondtak azokban a napokban.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, magasztalunk téged a gyülekezet közösségében, mert Jézus Krisztus elvégezte mindazt, amiről beszélt tanítványainak is, az őt hallgató sokaságnak, most hozzánk szólóan Szentlelked és Igéd által. Imádunk, Atyánk, mert a megváltó eljött, elvégeztetett általa minden, ezért lehet nekünk üdvösségünk, ezért lehet örök életünk. És magasztalunk, Atyánk, hogy mi is követhetjük az Urat. Áldunk téged azért a sok örömért, áldásért, amit az ő követésében adtál. És köszönjük, Urunk, hogy a terhek és nehézségek során megerősítettél, megtartottál.

Hálásak vagyunk ezeknek a napoknak a pihenéséért. Áldásodat kérjük barátainkra, családtagjainkra, akik elmentek, vidéken vannak most, ezért nincsenek velünk. Köszönjük, hogy ők is, amikor együtt dicsőítenek téged azokban a gyülekezetekben, minden imádat és hódolat téged illet. Hálásak vagyunk, hogy mi így lehetünk egy nagy gyülekezeti közösség, a te egyházad.

És arra kérünk, Urunk, hogyha bármelyikünk keserűszívű lenne, terheket hozott a szabadnapok ideje is, vigasztald meg kegyelmedből. Vagy ha a bűneink fájnak még most is, az úrvacsoravételre sem akarunk talán jönni, mert szégyelljük magunkat, szabadításodat add nekünk. Kérünk téged arra, Urunk, lelkileg is gyógyíts. Köszönjük, hogy az Úr Jézus elvégzett mindent ezért.

Áldásodat kérjük, Atyánk, Jézus Krisztusban, Jézus Krisztusért, a nevében hallgasd meg imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Az Úr Jézus megdicsőülése történetéről Lukács evangélista mindennek tüzetesen utánajárva olyan részleteket is leírt, amit a többiek nem. Az ismerős történetnek azok a mozzanatai vannak előttünk, az igehirdetés üzenetében is éppen ezért, hogy Jézus imádság közben élte mindezt át – imádkozott és aztán történt az átváltozása – és, hogy miről beszélgettek Mózes és Illés. Van olyan számunkra, amikor a Bibliában kíváncsiak vagyunk, hogy valami hogy is történt részleteiben, s érdekes, hogy tetszett Istennek, hogy Mózes és Illés és Jézus párbeszédének a témáját is meg akarta említeni, hogy ezt azért mindenképpen tudjuk.

Amiről beszélgettek és ahogy Jézus ezt az egészet átélte, az üzenetben először erről lesz majd szó, Jézus számára felkészítés volt, hogy bátran vállalja mindazt, amiről egyébként ahogy hallottuk is a lekiófelolvasásban, ő maga is szólt: a megaláztatása, a halála. Viszont valamiért fölvitte a tanítványokat is magával Jézus, így ők is részeseivé lettek ennek az eseménynek. A tanítványoknak is és rajtuk keresztül számunkra is a hitünket erősíti, hogy ki is az a Jézus, akivel mindez történt, akiről egyébként a tanítványok maguk is hitvallást tettek Péter vezetésével. S ezt az egészet, ami itt zajlik, áthatja az imádság. Imádság során élte át Jézus is, és majd látjuk a harmadik üzenetben, hogy a tanítványok is, a mai tanítványok imádság során mi mindent tapasztalhatnak.

Először tehát azt vizsgáljuk, hogy Jézus megdicsőülése miért is volt fontos ő maga számára. A régi Károli bibliafordításban van egy szócsera még a 28. vers elején, ezt felolvasom: „lőn pedig”. Lőn pedig. Nyolcadnappal azután a beszédek után, Jézus felmegy imádkozni. Valami fontos történt – lőn pedig, történt pedig – és e beszédek után... A „beszédek után” kifejezés mindenképpen arra utal, amit Jézus előtte tett. Beszélt a szenvedéséről, a haláláról, a közelgő megaláztatásáról, és igaz, hogy beszélt a feltámadásáról is, de az előbbieket miatt mégsem volt könnyű ez a küldetés, amiről ő maga szólt. És ahogy hallottuk, az övéinek sem lesz és volt könnyű küldetés a Mester követésében, ha vállalták őt. És mit tesz az Úr, miután ezeket a beszédeket elmondta a tanítványaira vonatkozóan is? Azt látjuk, hogy az Atyával való közösségét akarja megerősíteni, minősítetten, át akarja élni az Atya szeretetközösségét imádságban. Már olvastunk többször Lukácsnál ilyen imádságairól az Úr Jézusnak, most a téma miatt is különösen hangsúlyos ez.

S nagyon fontos, hogy az Atya is akarja mindezt az ő egyszülött Fiával való közösségben. Péter, amikor készül hazamenni az Úrhoz, írja a második levelét, akkor visszautal erre a történetre, és ezt mondja: „Mert amikor az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm: Ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen.” Az Atya is akarta a tisztességet, dicsőséget a Fiának jelezni, az atyai közelségét az egyszülötthöz. Éppen ezért érkezett a mennyország a földre. Azt gondolom, hogy akik úgy nőttünk fel, hogy a gyermekistentiszteleteken, hittanórákon hallottuk ezt a történetet, tényleg így tudjuk és így ismerjük: ott a hegyen megdicsőült az Úr Jézus, megjelent a mennyország, a szó legteljesebb értelmében, a földön. És ez fantasztikus élmény volt Jézusnak is meg a tanítvá-

nyoknak. Ugyanis a felmagasztaltatását vetítette előre ez a mennyei jelenés. Ami majd a feltámadásától egészen a visszajöveteléig – amit ugye mi is várunk – átfogja az Úr Jézus dicsőségét. Hiszen ő a mennyben van feltámadott testben már és várjuk őt.

Mózes és Illés az ószövetségi kijelentés ígéreték összefoglalását is jelenti, de ami igazán fontos az egész Ószövetségre nézve, amiről beszélgetnek – és ezt emeli ki Isten Lelke által Lukács –, az ő halála, hadd mondjam az ősi szót is, exodusa. Van egy ilyen könyv is magyarul, Exodus, ami Izrael népének a II. Világháború utáni Izrael földjére való visszatéréséről is ír. De ami még fontosabb, hogy így jelölik az angol fordítású Bibliák például a Mózes második könyvét. Izrael Egyiptomból való kiszabadulására utal a szóval az ősi nyelven az ige. Csakhogy, ami Izrael számára kiszabadulás volt, az Úr Jézus számára a halál. Kivonulás, elköltözés, ez a szó jelentése. És nem is akármilyen halál, hiszen Jézusnak rettenetes halál, a pokol kínjai, a kárhozat vállalása. És hogyha emlékezünk, hogy milyen szép a 23. Zsoltárban, Dávid zsoltárában az a vers, hogy „még ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy” – akkor, Jézus számára nem az árnyék volt, hanem a halál völgye, és nem az, hogy de te velem vagy, hanem épp az ellenkezője, még az Isten is elhagyja őt.

Mózes meghalt. Júdás levelében olvassuk, hogy az ő teste fölött vita van a sátán és Isten egyik vezető angyala, Mihály között. Egy biztos, hogy Mózes itt dicsőséges mennyei, de feltámadott testi létmódban van jelen. Illésről pedig tudjuk, hogy ő nem halt meg, tehát az ő teste azonnal átváltozott. Ők dicsőséges mennyei testi létmódban. Jézusnak is ott van ez a dicsőséges testi valósága, de számára még ott van az ő halála – exodusa – beteljesítése kötelezettsége. Erről beszélgetnek, hogy mit fog majd az ő halálakor, exodusakor beteljesíteni. Jézusnak még hátravan a kereszt átka.

Lesz korona, lesz dicsőség, felmagasztaltatás, csakhogy a kereszt útján. És ne feledjük sose, hogy a sátán egyik kísértése éppen ezt célozta be ott rögtön az elején szolgálatának, hogy minden a tied lehet, nem kell a kereszt, semmi nem kell, csak engem imádj, de minden a tied. Dicsőség kereszt nélkül. Illetve Máté leírásából tudjuk, hogy amikor Péter hallotta azt, amit Jézus mondott, akkor ő – emlékszünk – ezt mondta: mentsen Isten, Uram! Nehogy már ez történjen veled! Nehogy már a kereszt útján járjon a Messiás! És ott is Jézus azt mondta: távozz tőlem sátán! Péter szavain keresztül sátáni kísértés. Jézusnak vállalnia kellett ezután a dicsőséges mennyei átélés után a kereszt rettenetét. Mert ő az Isten dolgával foglalkozott, az Isten akaratát, az Atya akaratát kereste.

Éppen ezért olyan kedves, hogy nem csak a mennyország jött el ott a hegyen, hanem a mennyország Ura is eljött. Az Atya a maga jelenlétével igazolta a Fiú iránti szeretetét és az ő jelenlétét az ő szavával is jelezte. „Ez az én szeretett fiam, akiben én gyönyörködöm.” Máténál ezt olvassuk ennél a történetnél, és Péter levelében ezt idézte. Lukácsnál, ahogy hallottuk, ezzel a kifejezéssel írta le az Atya szavát: ez az én Fiam, akit kiválasztottam, őt hallgassátok! Nem kell megijedni, ilyen mély jelentése van mindannak, amit ott az Isten, az Atya szólt. Hadd mondjam így, hogy összefoglalta az Atya is szinte az egész Ószövetséget, mert az „őt hallgassátok”, az a Mózes 5. könyve 18. része ígérete a Messiásra. „Akit választottam”, az az Ézsaiás könyve 42. része ígérete a Messiásra. „Akit szeret”, ott is Ézsaiás 42, meg az Ézsaiás könyve 43., 49. részei. A törvény és a próféták ígéretei, amik benne vannak az Atya szavában.

A lényeg, hogy Atya és a Fiú között milyen életközösség, szeretetkapcsolat, az Atya gyönyörűsége, illetve benne van az is, hogy nemcsak a Fiam személye a fontos

nekem, akit nagyon szeretek, hanem amit tesz ő. Az Egyszülöttem, amit vállal, hogy az akaratomat teljesíti. Benne van tehát az Úr Jézus megváltó műve egésze, az ő exodusa, amit Jeruzsálemben kell beteljesítenie. Tisztesség, dicsőség az Atyától a személyére és a cselekedetére, megváltó művére vonatkozóan. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek, a Szentháromság Isten ugyanis öröktől fogva akarta ezt a megváltást. A Gecsemáné kertben is ezért hangzik el az Úr Jézus imádságában, hogy az Atya is és a Fiú is akarja. És ezt kell végbevinni. Ezért is múlt el a dicsőség, ezért kellett lejönni Jézusnak a hegyről, és elkezdődött az az út, ami vitt Jeruzsálembe a kereszttel felé, hogy aztán majd a dicsőséges korona az övé legyen.

Az Úr Jézus számára tehát Lukács evangéliumában látszik: imádsága közben, személyes imádsága közben érkezett el a menny dicsősége, és különösképpen is az ő megváltó műve kiteljesedéséről, amit neki kellett elvégezni, beszélgetett Mózes és Illés övele. És mindezt az Atya jelenléte és szava is megerősítette.

A történetben továbbá látszik, hogy nemcsak Jézus számára, hanem az övéinek is Isten meg akarta ezt mutatni. Hadd mondjam így: maga Jézus is meg akarta ezt mutatni. Fölvitte azt a három tanítványt, akik már máskor is tapasztalták ezt a kiváltságot, Jakabot, Jánost, a Zebedeus fiait és Pétert. Mivel ők ott voltak, szemtanúk is lettek, leírta velk Isten igéje, például Péter a levelében, az evangéliumi történetekben ott van előttünk, és amit ők láttak, hallottak, azt mi is átélhetjük, átérezhetjük és megerősít bennünket is. Itt fontos, hogy tulajdonképpen abban kellett megerősödniük a tanítványoknak, amit ők maguk is mondtak, mert Jézus is mondott sok mindent előtte – a felolvasott megelőző versekből hallottuk –, hogy Jézus tényleg az, aki.

A tanítványok valamikor elaludtak. Az egész történet, az ősi nyelven ahogy le van írva, úgy is magyarázható – és én szeretném ezt mindenképp idehozni a testvérek elé –, hogy talán a tanítványok már Jézus imádsága közben elaludtak. Emlékszünk, a Gecsemáné kertben mindenképpen. De itt is lehet, hogy már az imádság közben elaludtak. Ez most nekem olyan szempontból érdekes a történetre nézve, hogy ez esetben, amikor fölbrednek az álomból, akkor már ott van a mennyei dicsőség valósága, akkor már látják Mózes, Illést és az egész dicsőséges jelenést. Jézus is ugye dicsőségben. De nem álom, semmiképpen nem álom, ez nagyon is valóság, csak mennyei. És az is biztos, hogy amikor Mózes és Illés távozni készül a beszélgetés után, Péter akkor szólal meg. Valahogy érzékeli a két ószövetségi hívő ember indulását, hogy nem sokára elmennek, és akkor szólal meg Péter, amit nagyon jól ismerünk: milyen jó nekünk itt lenni és maradunk is örökre – mondom a magyarázat miatt így a szavakat.

Mennyire emberi volt Péter. Olyan kár, hogy azt írja az íge, hogy de nem tudta, mit beszél. Mert akkor lehet, hogy mi is így vagyunk néha, amikor úgy érezzük, hogy de jó lenne itt maradni egy csendeshétségben. Gondoljunk Sátoraljaújhegyre, ahol voltunk két gyülekezeti táborban, ott is valamilyen szinten a hegyen is tartózkodtunk fizikailag, és milyen jó volt az. Persze, voltak problémák is, nem volt egymást könnyű szeretni mindig, de azért átéreztek a közösség, az Úr jelenlétét, és jó itt lenni, bárcsak itt lennénk mindig. És mi nagyon is tudjuk, hogy mit beszélünk. Péter nem tudta. Vagy lehet, hogy mi sem tudjuk, amikor azt mondjuk, hogy Uram, bárcsak maradnánk örökre a neszmélyi csendestáborban? Vagy most a Szerdai körrel voltunk csendeshétségben, hogy maradnánk Pécelen a VISZ székházban? Mert akkor semmi kísértés, támadás, világ, csak a te jelenléted dicsősége, öröme. A lényeg mindenképpen Péter szavaiból sugárzik, hogy ez az állapot hihetetlen kellemes, a hívő embernek vonzó, bárcsak mindig így lenne.

Amikor viszont a felhő beárnyékolta őket, és ott Mózes, Illés és Jézus lehet az „őket” kifejezésben elsősorban, akkor megijedtek – halljuk Lukácstól. Jézus is eltávozik? És akkor mi lesz? Szóval volt egyfajta rémület is. Mátétól tudjuk meg, hogy amikor megszólalt az Atya, az isteni hang, akkor viszont nagyon megrémültek. Nem tudták elhordozni az Isten hangja erejét, rettenetes volt számukra. És akkor össze is esnek ők, olyan hatással volt az Isten hangja. De hallották. És a történet úgy folytatódik, hogy a végén elmúlt a dicsőség és csak Jézus maga maradt. Olyan szép ez. Már nem dicsőségesen, csak Jézus maga.

Mindezt átélték így a tanítványok. Próbáltam egy picit részletesebben elmondani, hogy itt nagyon is fizikai dolgokat éltek át, valóságos dolgokat, rémület is volt, öröm is volt, hatalmas élmény a szó legteljesebb értelmében, de a lényeg mégsem az volt, amit láttak fizikailag, hanem ami az isteni kijelentés alapján és az isteni dicsőség alapján a lelki valóságot hordozta. Hogy nekik az az Uruk a Jézus, akivel fölmentek a hegyre, ott csak valóságos ember és Isten, de a hegyen felmagasztaltatott, dicsőséges isteni ragyogásában az Istenember, valóságos ember és Isten. Aztán megint csak Istenember, de dicsőség nélkül, amihez hozzá voltak szokva. De Jézus ez. A dicsőség elmúlt, de az Úr ott maradt, és akármilyen jó lett volna ott lenni, nem maradhattak ott, mert Jézus sem maradt ott, és ez nagyon fontos, és ha követték őt, akkor önekik is jött a kereszt útja. Nekik nem kellett meghalni akkor ott még, de később nekik is mártírhalált kellett halni, ahogy Jézus mondta is. Szenvedni kellett az Úrért. Tehát a tanítványok, amikor látják a dicsőséges Urat és bíznak benne, ő tényleg az, akinek ők maguk is megvallották – te vagy a Krisztus, az Isten Fia, Péter volt, aki mindezt kimondta –, akkor ezzel tényleg elismerték, hogy ez a Krisztus még nem az a nagyon dicsőséges, az majd később jön. És a megdicsőülés hegyén ebben meg kellett erősödniük.

Milyennek látták, milyennek látod tehát az Urat? És itt hadd húzzam alá, hogy egyedül Lukács jegyzi le az evangéliumában, hogy mielőtt Jézus megkérdezte, hogy kinek mondanak engem az emberek, és ti kinek mondotok engem, előtte szintén azt olvastuk, hogy ő imádkozott. Csendes imádságot tartott az Atyával, és utána kérdezte. Ezt azért akarom kiemelni, mert így tudunk továbblépni a harmadik zárógondolathoz. Jézus számára is fontos volt a megdicsőülés történetének minden eseménye, a tanítványoknak is fontos volt, hogy lássák a Jézust, de mindezt áthatja az Úr Jézus imádsága. És majd ide szeretnék eljutni, hogy és a mi imádságunk során is megvalósulhat sokféle élmény is a lelki valóságra nézve.

Kinek látod te Jézust? Kinek tartod? Csak akkor örülsz Jézusnak, amikor minden szép és jó, és bárcsak minden így maradna? Vagy amikor lehet, hogy az Úr Jézus szenvedése, halála, a miatta vállalt gyalázat, megaláztatásban van a részed, részünk, akkor is nagy az Úr? Akkor is látom az Urat hatalmasnak, dicsőségesnek, örvendetesnek, amikor lehet, hogy majd megszakad a szívem a testi fájdalomtól vagy a lelki terhektől? Kinek látja Isten mai népe is az Urat? A tanítványokat vitte Jézus fel a hegyre, hogy láthassák őt annak, aki. Dicsőséges Úr, lesz győzelem, ez nem kérdés, de előtte a kereszt útja. Az ő személye, az ő jelenléte bizonyosságában élhet Isten mai népe is.

A konfirmandusokkal az új tanfolyam elején megnéztem idén is a *Quo vadis?* című filmnek azt a jelenetét, amikor a keresztyéneket beviszik az arénába és készülnek az oroszánokat kiengedni. Olyan szép ott a filmben is feldolgozva, hogy Péter megjelenik a nézősorokban, és a mégis csak féltő keresztyéneket bátorítja Jézusra mutatva. Beszél az Úr Jézusról, hogy várja őket, és egyszer csak az arénában levő

keresztyének, akik nem sokára rettenetes kínhalált szenvednek, elkezdnek énekelni – imádság az ének is –, énekelnek és így hálnak meg. Még filmben is olyan jól vissza lehet adni azt, ami viszont a bibliai történetben kijelentés és üzenet, hogy lehet, hogy nagyon nehéz, mert nem a mennyország élmény, mert nem a hegyen vagyunk, de akkor is az imádság során átélni az Úr jelenlétét, az ő örömét, békéjét, vigasztalását, bármi, ami kell éppen akkor.

Áthatja az egész történetet tehát az imádság. Jézus imádsága. De itt már Jézus példa is. Előtte az Úr Jézus mint megváltó Úr, akiben bízunk, akire tekintünk, akit láthatunk magunk előtt, és az úrvacsorai szent jegyek, amikor magunkhoz vesszük őket, azok csak kenyér és bor, de ami mögötte van, a lelki tartalom Isten Lelke és a mi hitünk által, az mégis az Úrral való minősített közösség. Ez nagyon ünnepélyessé teszi számunkra az imádságos közösséget az Úrral. Ezért hadd húzzam alá: az elején mondtam, kifejezetten nagy ajándéka Istennek, hogy éppen úrvacsorai vasárnapra jutott ez az újszövetségi igeszakasz, mert az Úrral való közösség minősített átélése lehetősége imádságban, most úrvacsorán is. Az úrvacsorai közösségben bűnbocsánat bizonyossága, de benne van az Úr Jézussal való közösség öröme, áldása, meg az egymással való szeretetközösség. És ugye emlékszünk a negyedik fontos jellemző igazság, hogy amilyen valósággal most úrvacsorázom az Úrral és a gyülekezet szeretett tagjaival, testvéreimmel, ilyen valóságos lesz majd, amikor eljön az Úr dicsőségesen, új ég, új föld dicsőségében. Akkor ott aztán tényleg dicsőséges lesz minden. De akkor is együtt fogunk vacsorázni. Az úrvacsorai közösség minősített formában mutatja azt, amiről a mostani történet beszél.

Ezért, testvérek, nehogy féljen bárki is úrvacsorázni akkor, ha esetleg most úgy gondolta, hogy nem merek jönni, mert éppen úgy jöttem el otthonról, hogy valakit megbántottam. Hát akkor a bűnbocsánat örömét, szabadítását éld át! Az Úr hívja az övéit. Lukács írja le ezt is: kívánva kívántam veletek elfogyasztani a páskavacsorát, ami az úrvacsora is, hiszen akkor szerzi, 22. rész. Lehet, hogy az a probléma, hogy nagyon régen úrvacsoráztál, és nem éled át, és nem érzed át az Úr jelenlétének ezt a dicsőséges, békességet, örömet jelentő valóságát. Lehet, hogy úrvacsoráznod kellene végre. Remélem, érzik a testvérek, én nem akarok senkit rábeszélni, hanem szeretném elmondani, hogy micsoda kiváltság, ajándék, amit az Úr Jézus maga kínál a vele való közösségben minősítetten.

De az úrvacsorázásunk vasárnap lehet, az ünnepi istentiszteleteken csupán, az imádság viszont naponta. Hallottuk, a kereszthordozás is naponta. Vegye fel az ő kereszttjét minden nap. Azaz ne csodálkozzunk, hogyha az Úr Jézus követésében a kereszthordozás, az napi feladat. Minden nap átérezzük a gyalázatát, mert a kereszthordozás ezt jelenti: gyalázat az Úrért. Akik az Iszlám Állam miatt szenvednek azokban az arab országokban, sőt mártírhálált hálnak ma is valószínű, meg holnap is jónéhányan, ők a szó legteljesebb mértékében átérzik ezt: kereszthordozás, mert gyalázat éri őket és megölik őket az Úrért. De milyen szívvel hálnak meg? Testvérek, akik '56-ban a hitük miatt is meghaltak, azok átérték ezt. Lehet, hogy meghal az Úr gyermeke, mert gyalázzák őt az ő Uráért és az Urat is gyalázzák őbenne, de a szívét betöltheti a békesség, a menny öröme. Ott a *Quo vadis?* filmben tényleg a mennyország örömének a felragyogtatása hangzott el a filmbeli szövegben, hiszen ha meghalok, megyek az Úrhoz.

István vértanúra gondoljunk, aki amikor bizonyosságot tesz és már nem bírják tovább hallgatni, a végén majd megkövezik, és ez is rettenetes kínhalál, de a bizony-

ságtétele során egyszer csak meglátja a mennyet, látja Jézust állni – ez egy csodálatos mennyei látomás volt számára –, akkor dugják be a fülüket az ellenségek, és viszik ki, hogy megöljék. És ugye István vértanú is halálakor imádkozik. Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt. A halál pillanatai, az agónia utolsó mozzanatai számára rettenetes kínhalál, de imádkozik, és átérzi az isteni jelenlét békéjét, csendjét, örömét.

Testvérek, amikor valaki a pasaréti gyülekezetből is fizikai módon szenved, és abban dicsóítja meg az Úr nevét, hogy a szenvedését hogyan hordozza. Ott is átérzi ezt minden egyes hívő ember, hogy lehet, hogy nem tud velünk együtt úrvacsorázni itt a gyülekezet közösségében, nekünk kell menni, vinni az úrvacsorát a betegágyhoz a kórházba vagy otthon, ő már nem tud itt lenni, mert olyan beteg. Ilyen értelemben is hordozza az Úr Jézus követésével járó nehézségeket, bajokat, szenvedést, a keresztet. De amikor imádkozik ő is, és testvérek, olyan is megtörtént már, hogy valaki olyan beteg volt, az ő szelleme is meg az ő egész lelki állapota a betegség terhe miatt olyan súlyos volt, hogy nem tudott saját szavaival imádkozni, hanem a Miatyánkot tudta csak mondani. És amikor együtt mondtuk a Miatyánkot ott a betegágy mellett, lehetett érezni, hogy mit jelent neki ez az ismerős, hányszor elmondott imádság, de az Úrral való közösség imádságos átélése minősítetten.

S mivel most – hála az Úrnak – sok kisgyermek is született a gyülekezetben (örömmel hallottam ma reggel, hogy a nálunk felnőtt Pataki András lelkipásztor testvérünknek is, akit a Faszorban nem régen iktattak be, – olvashatunk róla az Áldás, békesség! hírújságunkban –, önekik is megszületett a nem is tudom hanyadik gyermekük, Isten áldja őket!), s amikor első gyermek, vagy többedik gyermek születik, nem beteg az édesanya meg az édesapa, örülnek a gyermeknek, és a gyermeknevelés kezdeti időszakában minden áldását átéljük, de ha valakinek éjszakázni kell, mert a kisgyermek fölkel, nem egész éjjel alszik, vagy nem tud aludni rendesen és egész éjjel fönn kell lenni az édesanyának napokon, heteken át, az nem könnyű. Elmondták azok, akik ezt átérték. És ott nincs idő csendességet tartani órákon át. Néha még perceként át sincs. Örül annak az édesanya, hogyha a férje, aki el tudott menni templomba, elmondja, hogy esetleg miről szólt az igehirdetés üzenete. De abban a néhány pillanatban mégis, amikor egy ilyen édesanya vagy édesapa is átéli az Úrral való közösség minősített örömét. Lehet, hogy csak pillanat, de mégis tele van örömmel, mert az Úr jelenléte az ő szava.

Itt a befejezésben pedig megemlítem még Pál példáját. Ő háromszor is imádkozott, mert csak a harmadik imádsága után értette azt meg, ami az isteni válaszból elhangzott: elég néked az én kegyelemem. És emlékszünk-e, hogy Pálnak miért kellett a tövis hordoznia? Azért kellett, mert mennyei kijelentéseket kapott. Elragadtattott a harmadik éjig, olyan kijelentéseket kapott, amit nem lehet igazából elmondani emberi szavakkal, és hogy el ne bizakodjon, jött a tövis. Ő imádkozott ellene, hogy vedd el, Uram. Háromszor imádkozott és aztán egyszer csak hallja az isteni választ. Pál megnyugszik és átéli ezt a csodát, hogy erőtlen vagyok, akkor vagyok erős. Tehát nem mennyei dicsőség a hegyen, nem elmúlt a tövis élmény, mert az Úr milyen kegyelmes, hanem az Úr milyen kegyelmes, elég a kegyelem hordozni a tövist. Tele van az Isten, az Úr Jézus iránti örömmel. Pál dicsekszik az erőtleniségeivel, mert tudja, hogy az Úrral vagyok kapcsolatban és én így szolgálom az Urat. Imádságos szív, a csendes imádság, a csendesség minősített alkalmi a dicsőséges Úr látásával úrvacsorai közösségben is.

AZ ÚR DICSŐSÉGÉT LÁTVÁ

Jézus maga ezt élte át a szó legteljesebb értelmében a megdicsőülés hegyén, tanítványai is átélhették ezt, és milyen nagy ajándék, hogy mi is. Mi nem vele ott a hegyen, hanem mi minden egyes hétköznapi élethelyzetben bármikor az Úr követésében imádság során, mert az Úr jelenlétében élünk, de az imádság azt jelenti, hogy minősítetten is átérezzük az Úr jelenléte örömét, az ő szavának erejét. Erősítsen bennünket is, testvérek, az Úr szava az ő igéjével. Adja az Úr, hogy mi is annak az örömeben élhessünk, ha nem is a hegyen, hanem a hétköznapiakban, amit Péter átélhetett a tanítványtársaival: Uram, jó nekünk itt lenni. De nekünk azért, mert itt az Úr.

Imádkozzunk!

Imádunk, mennyei Atyánk, hogy te a titkokat is engedted megérteni, meglátni a tieidnek, és leírtad az igében, hogy mi is hallhassuk, hihessük. Köszönjük azt a csodát, amit az Úr Jézussal tettél akkor és ott. Magasztalunk, hogy ő tényleg vállalt mindent értünk és helyettünk. És olyan nagy ajándék, Urunk, nekünk, hogy éppen úrvacsorai vasárnapon hallhattuk ezt, és most készülhetünk úrvacsorázni. Köszönjük, Urunk, a te igédet, a sákrámentumi igéket. Arra kérünk, hogy valóban a mi lelkünket is töltsse be ennek az öröme, békessége.

Urunk, fáj a szívünk azért, hogy beteg testvéreink nem tudnak velünk lenni, de most is vallottuk az énekben, hogy nekik is elég a kegyelem. Köszönjük, Urunk, hogy te örök, bölcs célnak megfelelően akarsz bennünket éltetni, látni.

Köszönjük, Urunk, ha meghalnunk kell, még a halálunk is neked történhet. Ezzel a reménységgel imádkozunk azokért, akiket a mai napon dicsőítesz meg a mártírhalállal. Hadd tudjanak mindhalálig hűségesek lenni azok a testvéreink ott az üldözöttek között. Kérünk téged arra, Urunk, erősítsd a te népedet akkor, amikor nagyon nehéz a Krisztus-követő élet.

Ugyanakkor hadd köszönjünk meg minden örömet. Köszönjük a sikereket, köszönjük, ha most éppen könnyebb az élethelyzetünk, ez is, Urunk, a te ajándékod és az Úr Jézusra mutat, hiszen te vele együtt adsz mindent nekünk. Köszönjük valóban a gyermekeket, a megszületetteket. Áldd meg azokat az édesanyákat, családokat, ahol várják a baba születését. Add, Urunk, hogy minden fáradtság ellenére hadd tudjanak pihenni is, és hadd tudjanak csendben lenni teveled.

Imádkozunk a gyászolókért. Vigasztald a gyászolókat a gyülekezetben. Köszönjük, Urunk, hogy Jurány György testvérünk családjáért is úgy imádkozhatunk, hogy őket is és bennünket mint lelki családot vigasztalj meg. Köszönjük a gondnokunk, presbiterünk életét.

És imádkozunk, Urunk, azért, hogy vigasztald azokat, aki az '56-os események miatt gyászolnak most is. Urunk, nekünk ünnep, nemzeti ünnep 23-a, de tudjuk, Urunk, hogy milyen sokaknak ez fájó élmény, emlék is. És köszönjük, Urunk, mégis, hogy voltak, akik az életüket adták nemzetünkért, népünkért. Kérünk téged arra, hogy vigasztald meg, akik vigasztalásra szorulnak.

És arra kérünk, Urunk, áldd meg a mostani vezetőinket, hogy valóban a nagy sikerek között alázattal tudjanak vezetni, ahogy mondták is. Te tartsd őket alázatban, kérünk. Hadd legyenek szolgák, és kérünk téged arra, hogy legyenek áldássá számunkra, hogy soha ne történjen olyan, ami '56-ban.

És kérünk téged, Urunk, hallgasd meg most az imádságunkat, amit csendben tárunk teled az Úr Jézusért.

Ámen.